

vse, kar je bilo notri živega, se je bilo menda podušilo v gostem dimu, še predno se je kateri iz spanja zdramil.

Iz vasi ni bil nihče ognja zapazil. Šele popoldne tistega dne je prihitel v vas Lisjakov Tone ter je raznesel novico, da je pogorela Andrejčeva bajta. Zdajci je hitelo mlado in staro na lice mesta, a pamagati ni mogel nihče več.

Razkopavajoč pogorišče, so ugibali, kako je bil nastal ogenj; nekateri so menili, da je Marica sama zažgala ter si tako naredila konec svojemu bednemu življenju. Med ogorki in pepelom so našli mnogo docela prežganih človeških kosti.

»Sama je zažgala.«

»Bog jo bode kaznil.«

»Škoda je ni!«

»Kakršno življenje, taka smrt!«

Ostro so jo sodili in razkopavali dalje. Naleteli so tudi srebrno uro in žepni nož, ki so ju spoznali kot Francetovo lastnino.

* * *

Teden pozneje je šel Krznarjev pastir po steljo pod kozolec. Ondu pa je trčil s svojo debelo glavo ob nekaj trdega ter pogledal kvišku.

Veter se je igral z obešenim truplom, gugajoč je semintja; vrvica se je odvijala in zavijala, truplo pa se je sukalo in sukalo...

Tačas se je debeloglavi pastir tako prestrašil, da mu je kar srce zastalo in se z mesta ni mogel geniti — potem pa je z glasnim krikom kakor brezumen stekel v hišo.

Dolgo je trpelo, predno se je toliko oddahnil, da je mogel domačim dopovedati, kaj je videl.

Ko so šli pod kozolec gledat, so našli ondu obešenega — starega Krznarja.

Še malo časa.

Raz drevje veter listje siplje,
Narava zgublja zadnji cvet.
Nekdanjo bujno bo naravo
Pokrival kmalu sneg in led.

Raz drevje veter listje siplje.
Narava zgublja zadnji cvet.
Še malo časa... tudi mene
Pokrival bode sneg in led.

Rudolf.

